

**‘VOOR MIJ ZIJN DE
GELUIDEN HARD, SCHEL
EN DOF. ZE KOMEN TE
STERK BINNEN, HET IS EEN
OVERLAST AAN GELUIDEN’**

176

SCHOLTE DROOGER | 1954

Tinnitus en hyperacusis

Tijdens mijn burn-out en depressie kreeg ik last van tinnitus (oorsuizen). Ineens was het geluid er. In de beginperiode ging ik op zoek naar waar het geluid vandaan kwam. Ik nam het waar als een geluid vanbuiten. Ik hoorde het via mijn oren. Later werd ik mij ervan bewust dat het geluid in mijn hoofd zat. Een licht geluid als een storm voor in mijn hoofd en een brommend geluid achter in mijn hoofd. Geen oorsuizen maar een hels kabaal in mijn hoofd, wat er nu nog steeds is, vijftien jaar later.

Daarnaast kreeg ik steeds meer last van het geluid dat er echt is, omgevingsgeluid dat voor iedereen hoorbaar is. Hyperacusis heet dat. Ik had er nooit van gehoord. Voor mij zijn de geluiden hard, schel en dof. Ze komen te sterk binnen, het is een overlast aan geluiden. De combinatie tinnitus en hyperacusis is een ongelukkige. Tijdens onderzoeken en therapieën was er één pluspunt: mijn gehoor was

177

bovengemiddeld goed voor mijn leeftijd. Dat betekent dat ik veel hoor, bijvoorbeeld in de natuur of als ik naar muziek luister, maar bij ongewenst geluid, wat er ook veel is, ben ik daar niet gelukkig mee.

Verschillende therapieën hebben het mij mogelijk gemaakt dat ik met deze last kan leven en dat ik weet aan welke leefregels ik mij moet houden.

Dat laatste vind ik in deze tijd van onrust en polarisatie heel lastig. De klimaatcrisis, (dreigende) oorlogen en afbreken van de democratie, onderdrukking en het afnemen van rechten verontrusten mij. Ik moet daar iets tegen doen. Protest en verzet vind ik nu meer dan ooit nodig: demonstreren, blokkeren en solidariteit betuigen. Samen met anderen in de buurt werken aan verbinding en elkaar weten te vinden. Door al deze activiteiten staan mijn leefregels onder druk. Ik moet op zoek naar een nieuwe balans: luisteren naar mijn klachten en mijn handelen daarmee in overeenstemming brengen.